

ще бѣде на животъ и на смъртъ, Йоане. Латинитѣ сѣ многобройни, храбри и добре въорѣжени. За това трѣбва да ги изпреваримъ и да ги смажемъ, докато не сѣ събрали всичкитѣ си сили отъ Мала Азия, и докато още сѣ залисани съ подѣлбата на ромейскитѣ земи. Азъ мисля да ги изненадамъ при Адриановградъ...

Какво заключи устнитѣ на княза, какво свърза езика му? Смѣлость ли му недостигна? Страхъ за Ана ли сви сърдцето му...

Той сведе бледото си, тѣжно чело и не каза нищо. Нищо отъ това, което горѣше сърдцето му и измѣчваше до смъртъ прямия му нравъ.

ГЛАВА ХХІ.

Калоянъ успѣ да образува коалиция срещу латинитѣ. Селджукскитѣ турци, ромейскитѣ градове, Никея, Пелопонезъ — всички бѣха съ него.

Трѣбваше само една искра за да пламне пожара.

Тази искра бѣ неочакваната смъртъ на графа Хюгъ дьо Сенъ Полъ — владѣтельтъ на богатия Димотихонъ.

За една нощъ жителитѣ на Димотихонъ възставатъ и почватъ да убиватъ и пленяватъ латинитѣ. Веднага подиръ тѣхъ, почватъ да възставатъ единъ следъ другъ всички тракийски градове. Адриановградъ, Цурулъ, Филиповградъ, следватъ примѣра на Димотихонъ и съ страшна сѣчъ изгонватъ латинскитѣ гарнизони.

Тогава баронитѣ въ Константиновградъ, свикаха набързо воененъ съветъ и решиха жестоко да потушатъ възстанието.

Императоръ Бодуенъ събра колкото войска можа и трѣгна къмъ Тракия. Следъ него щѣше да потегли дожтъ Енрико Дандоло, съ своитѣ венецианци. Тѣ бѣха увѣрени, че лесно ще се справятъ съ малодушнитѣ и подли ромей.

Но когато спрѣха предъ якитѣ стени на Адриановградъ, латинитѣ забелязаха съ удивление и гнѣвъ, че на крепостнитѣ кули се развѣватъ прѣпорцитѣ на българския царъ.